

[Hagen Hagensen.]

Jeg takker til slut ministeren for, at der heller ikke denne gang i lovforslaget er indført en bestemmelse om, at man har pligt til under bødeansvar at opgive sit CPR-nummer til politifolk.

Poul H. Møller (KrF):

Som det allerede er sagt af flere ordførere, er dette forslag jo en genfremsættelse af et tidligere næsten enslydende forslag, som var fremme i sidste samling, men som kun nåede frem til første behandling.

Jeg skal derfor ikke i dag gå i enkeltheder, men dog gentage, at selv om justitsministeren i bemærkningerne til lovforslaget anfører, at han mener, forslaget har fundet en rimelig balance mellem hensynet til henholdsvis politiets muligheder for bekæmpelse af al kriminalitet og hensynet til individets retsbeskyttelse, så deles bl. a. dette synspunkt ikke af kristeligt folkeparti og ej heller af vort politi og vor anklagemyndighed.

Der er jo i de senere år foregået en vidtgående liberalisering i dansk kriminalpolitik – en efter min og mange andres mening alt for vidtgående liberalisering. Resultaterne heraf tegner sig stadig tydeligere inden for kriminalforsorgen, hvor man ofte er ved at miste overblikket og miste styringen af klientelet.

Kristeligt folkeparti ønsker, at de af vore medborgere, som af mange forskellige årsager bliver lovovertrædere, behandles så humant som muligt, dog med skyldig hensyntagen til det øvrige samfund og dets retssikkerhed, og således at de kriminelle virkelig under sagsbehandlingen og under strafsanktionerne motive-res til en tilbagevenden til samfundet som mere lovlydige borgere. En overliberalisering her vil ofte have den modsatte virkning og således forfejle sit mål – trods de sikkert gode intentioner, der ligger bag.

Vi kan naturligvis ikke undvære eksperter og i dette tilfælde jurister, men det hænder jo indimellem, at det hele bliver så videnskabeligt, at det mister jordforbindelsen, og så kommer man altså lidt ud af kurs. Jeg må sige, at det er således typisk for dette forslag, at det i første omgang blev sendt til høring hos retspræsidenter, dommerforening, rigsadvokat og mange andre juristorganisationer – og ikke at forglemme naturligvis sendt til høring i foreningen KRIM, men det kriminalpoliti, som dag og nat

i de næste måske mange år skal arbejde inden for dette lovområde, spurgte man ikke. Manden på gulvet, som man siger i dag, der jo dog ellers gennem mange års erfaring har et og andet at kunne fortælle om lovenes praktiske anvendelse i dagligt arbejde med kriminelle, ham spurgte man ikke; det havde dog ellers været nærliggende.

Lad mig her blot nævne spørgsmålet om varetægt. Allerede ved fremsættelsen af forslaget i sidste samling blev påstanden om, at der fængsles for meget her i landet, klart tilbagevist. For at tage vore nærmeste naboer, så ligger både Sverige og Norge langt højere end vi med varetægtsfængslingerne i forhold til antal kriminelle. Nu vil man så kræve en strafferamme på 1½ års fængsel for lovovertrædelser, før den kan give anledning til varetægtsfængsling. Her mener jeg også, at juraen rammer noget ved siden af, for det er jo ikke kriteriet alene. Når anklagemyndigheden kræver varetægtsfængsling, er det oftest for at få mulighed for at opklare sagen fuldt ud, for at hindre gerningsmanden i at modvirke opklaringen ved at udslette spor, bortskaffe koster, påvirke vidner, træffe aftaler med eventuelle medgerningsmænd på fri fod eller selv gøre sig usynlig, og i øvrigt af flere andre grunde. Dette har egentlig ikke ret meget at gøre med, om manden skal have 1 eller 2 års fængsel eller måske vil kunne slippe med en mild, betinget straf.

Om forsvarrets udvidede medvirken under efterforskningen blot dette, at der findes en række meget dygtige og energiske beneficerede forsvarere, med hvem kriminalpolitiet som oftest har det bedste samarbejde. Men der findes rigtignok også nogle advokater, der ser det som deres vigtigste opgave at lægge hindringer i vejen for politiets opklaringsarbejde. Og med de foreslåede ændringer i herværende lovforslag kan det forudses, at den sidstnævnte kategori af forsvarere vil kunne virke helt dræbende på en sag, hvad jeg naturligvis ikke tror har været justitsministerens mening.

Trods disse indsigelser anser jeg dette lovforslag for at være et godt grundlag for en bearbejdelse i retsudvalget, og jeg hilser da også med glæde justitsministerens tilsagn om fordomsfri drøftelse af lovforslaget i udvalget – noget, som vi i øvrigt ikke er ukendt med fra ministerens side. Kristeligt folkeparti ønsker da også at medvirke i et grundigt og sagligt udvalgsarbejde om dette forslag.